

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (Situation Based Learning) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโกวิทจรัส เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโกวิทจรัส เขตราชเทวี สังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จากห้องเรียนจำนวน 2 ห้อง รวมนักเรียน 41 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 24 คน โรงเรียนโกวิทจรัส เขตราชเทวี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพราะผู้วิจัยสอนเพียง 1 ห้องเรียน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

- 3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง
- 3.3.2 แบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้
- 3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

- 3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง

1. ศึกษาหนังสือเรียน แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต วารสาร เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนโกวิทจาง ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยศึกษาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกิจกรรมการสอน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ซึ่งพิจารณาเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเนื้อหานั้นสามารถนำมาใช้กับกิจกรรมสถานการณ์ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยเลือกเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมด 8 เรื่อง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Giving directions	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 At the market	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Clothes shop	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Restaurant	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 Make an Appointment	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 Cooking	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 Telephone	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 Birthday party	จำนวน 1 แผนฯ ละ 2 คาบเรียนฯ ละ 1 ชั่วโมง

ทั้ง 8 บทเรียนใช้เวลา 8 สัปดาห์ ด้วยการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโกวิทจรัส

โครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย เนื้อหา สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จำนวนคาบเรียน รายละเอียดดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 โครงสร้างบทเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เนื้อหา	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	จำนวนคาบ
1. Giving directions	การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทาง	การบอกเส้นทางให้แก่ผู้ที่ต้องการทราบเส้นทาง โดยเฉพาะชาวต่างชาติที่เข้ามาในประเทศไทยเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวของนักเรียน นักเรียนอาจจะพบเจอสถานการณ์นี้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น การบอกทิศทางต้องคำนึงถึงความถูกต้องของเส้นทาง เลือกใช้ประโยคที่กระชับ และเหมาะสม การเลือกใช้คำเชื่อมบอกเวลา และคำบุพบท	วิเคราะห์เส้นทางและสามารถสื่อสารประโยคหรือข้อความเกี่ยวกับการบอกเส้นทางได้	2
2. At the market	การซื้อขายของและการบอกราคา	การซื้อขายสินค้าเป็นกิจกรรมที่ทุกคนเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการซื้อขายในตลาด ซึ่งทุกคนต้องเรียนรู้จำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการใช้คำช่วยกริยาแสดงความสุภาพ	สามารถสื่อสารประโยคเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าและการบอกราคาสินค้าได้	2

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เนื้อหา	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	จำนวนคาบ
3. Clothes shop	การเลือกเสื้อผ้า	เสื้อผ้าเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทุกคนต้องเรียนรู้จำนวนประโยคภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในการเลือกซื้อเสื้อผ้าให้เหมาะกับสภาพอากาศ หรือเหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ และการใช้คำคุณศัพท์	สามารถสื่อสารประโยคในการเลือกซื้อเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับสภาพอากาศ หรือถูกต้องตามกาลเทศะได้	2
4. Restaurant	การสั่งเมนูอาหาร	การรับประทาน อาหาร ถือว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของทุกๆ คน ซึ่งทุกคนต้องมีการสื่อสารติดต่อกันเมื่อเวลารับประทานอาหารตามสถานที่ต่างๆ ด้วยภาษาอังกฤษที่สุภาพ และมีมารยาทในการสั่งอาหาร	สามารถสื่อสารบทสนทนาเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	2
5. Make an Appointment	การนัดหมาย	การนัดหมาย มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเวลา สถานที่ เพื่อความถูกต้องของการนัดหมายและไม่ให้เกิดความคลาดเคลื่อน ทุกคนจำเป็นต้องรู้จักประโยคพื้นฐานในการบอกเวลานัดหมาย และการบอกสถานที่นัดพบ	สามารถสื่อสารเกี่ยวกับการบอกเวลา สถานที่ในการนัดหมายได้	2

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เนื้อหา	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	จำนวนคาบ
6. Cooking	How to make (ชื่ออาหาร)	อาหารเป็นสิ่งที่ความจำเป็นอย่างยิ่งต่อร่างกายมนุษย์ ทุกคนต้องรู้จักสำนวนรูปประโยคภาษาอังกฤษที่แสดงการอธิบายแสดงขั้นตอนในการประกอบอาหาร	สามารถสื่อสารการบอกลำดับวิธีการทำอาหารอย่างง่ายได้	2
7. Telephone	การรับสายและการพูดขอสายในโทรศัพท์	โทรศัพท์เป็นสื่อเทคโนโลยีที่มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ทุกคนต้องมีประสบการณ์ในการพูดคุยทางโทรศัพท์ด้วยสำนวนและประโยคภาษาอังกฤษที่สุภาพ	สามารถสื่อสารบทสนทนาทางโทรศัพท์ด้วยสำนวนที่สุภาพได้	2
8. Birthday party	งานวันเกิด	การจัดงานวันเกิด เป็นงานฉลองที่ผู้มาร่วมงานจะต้องกล่าวคำอวยพรให้กับเจ้าของวันเกิด เป็นงานที่สร้างมิตรภาพต่อกันและกัน รวมถึงความสนุกสนานภายในงาน และการสร้างประโยคเพื่อการอวยพร	สามารถสื่อสารเกี่ยวกับประโยคอวยพรวันเกิดได้	2

3. ผู้วิจัยนำแผนการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เพื่อนำแผนการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย

4. ผู้วิจัยนำแผนการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนโกวิททํารง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

3.3.2 แบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

3. สร้างแบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบบทดสอบแต่ละชุด กำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 8 สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์ประกอบด้วย 2 บทบาทที่แตกต่างกัน ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 สถานการณ์ คะแนนเต็ม 20 คะแนน ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยกำหนดให้นักเรียนแสดงบทบาทกับเพื่อน นักเรียนคู่ไหนที่ทำแบบทดสอบแล้ว ครูซึ่งเป็นผู้วิจัยจะแยกนักเรียนที่ทำแบบทดสอบแล้วออกมาเพื่อไม่ให้มาพบกัน เพื่อป้องกันการสอบถามซึ่งจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำแบบทดสอบ แบบทดสอบแต่ละชุดประกอบด้วย Giving directions , At the market , Clothes shop , Restaurant , Make an Appointment , Cooking, Telephone, Birthday party แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบก่อนและหลังการเรียนเพื่อวัดทักษะทางการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามบทบาทที่กำหนด

4. สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการสื่อสารภาษาอังกฤษตามแนวของ Linder (1977)

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การประเมินทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการสื่อสารภาษาอังกฤษตามแนวของ Linder

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความ	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
คล่อง	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
แคล่ว	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
(Fluency)	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	6	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ความเข้าใจ ง่าย (Comprehe nsibility)	1	ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	เข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	เข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	เข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
	5	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
ปริมาณการ สื่อสาร (Amount of communica tion)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เป็นบางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
คุณภาพของ การสื่อสาร (Quality of communica tion)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเกือบทั้งหมด
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

(การกำหนดการให้คะแนน คือ มีผู้ให้คะแนน หรือกรรมการ 3 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอนภาษาอังกฤษอีก 2 คน คนหนึ่งเป็นเจ้าของภาษา หรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ส่วนอีกคนจะมีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกับผู้วิจัย กรรมการจะต้องเข้ารับการฝึกการให้คะแนน เพื่อให้เข้าใจแบบทดสอบและเกณฑ์การให้คะแนน เมื่อได้คะแนนจากกรรมการทั้ง 3 คนแล้ว ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์หาความเที่ยงระหว่างกรรมการ (Internal consistency ด้วย Cronbach's alpha โดยค่าความเที่ยงระหว่างกรรมการที่ .70 หรือสูงกว่าถือว่ามีความเที่ยงที่ยอมรับได้ (Traub, 1994) ถ้าความเที่ยงอยู่ในลักษณะยอมรับได้ ผู้วิจัยนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จากกรรมการ 3 คนมาวิเคราะห์หาความเที่ยงระหว่างกรรมการ โดยการใช้ Cronbach Alpha โดย

ผลที่ได้พบว่าค่าความเที่ยงระหว่างกรรมการในการทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ 0.91 และหลังเรียนที่ 0.94. ซึ่งสูงกว่า 0.70 จึงถือว่าค่าความเที่ยงระหว่างกรรมการยอมรับได้ (acceptable)

5. ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

6. ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	สถานการณ์มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน -1	หมายถึง	สถานการณ์ไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่า IOC เท่ากับ 0.66-1

7. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน โรงเรียน โกวิทธารง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

3.3.3 แบบวัดความพึงพอใจ

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

2. กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด

3. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้โดยสอบถามความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ มาก

3 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อย

1 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.105 – 106)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

4. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5. ผู้วิจัยได้นำ แบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5ขึ้นไป

ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์

เป็นฐานการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่า IOC เท่ากับ 0.66-1

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดความพึงพอใจที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน โรงเรียน

โกวิทธำรง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโกวิทธำรง โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดทักษะพื้นฐานและเก็บผลการทดสอบไปเปรียบเทียบกับผลการวัดทักษะการสื่อสารหลังเรียน

2. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษให้นักเรียนเข้าใจ

3. ดำเนินการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้จำนวน 8 แผนๆ ละ 2 คาบเรียนๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาในการสอน 16 ชั่วโมง

4. หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 8 แผน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ คะแนนเต็ม 24 คะแนน โดยใช้แบบประเมินทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

5. นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนวัดทักษะทางการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการหาค่าทางสถิติ (Paired t-test)

2. วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) ตามเนื้อหา โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา ใช้สูตรดังนี้ (กรมวิชาการ, 2545, น.65)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

มีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

ให้	1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้อง ของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบข้อนั้นไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง หรือตัดทิ้ง

3.6.2 การหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability)

ความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability) คือผลการประเมินของผู้ประเมินสองคนขึ้นไป ยิ่งผลการประเมินระหว่างผู้ประเมินมีความแตกต่างกันน้อยเท่าใดก็ถือว่ามีความเที่ยงระหว่างกันมากเท่านั้น Hughes (1987)

ความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	คือค่าความเที่ยง
	n	แทน	คือจำนวนข้อคำถามในข้อสอบ
	$\sum S_i^2$	แทน	คือผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S_t^2	แทน	คือความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

เกณฑ์พิจารณาหาค่าความเชื่อมั่น ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

ถ้ามีค่าตั้งแต่	.00 - .20	แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นต่ำมาก
ถ้ามีค่าตั้งแต่	.21 - .40	แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นต่ำ
ถ้ามีค่าตั้งแต่	.41 - .70	แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นปานกลาง
ถ้ามีค่าตั้งแต่	.71 - 1.00	แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง

3.6.3 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) มีสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) ใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, น.123)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

3.6.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สถิติ t-test (Dependent Samples) (บุญชม ศรีสะอาด, 2548) ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	สถิติทดสอบที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต จากการแจกแจงแบบ t เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง